

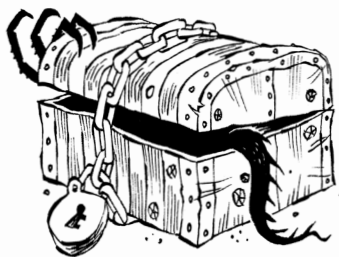
THOMAS TAYLOR

MALAMANDER

Traducere din engleză
de Nicoleta Dascălu

CORINT BOOKS

EERIE-ON-SEA

PROBABIL CĂ AI FOST ȘI TU LA EERIE-ON-SEA, fără să știi.

Se poate să fi fost vară când ai mers acolo. Și să fi găsit înghețată, șezlonguri și un pescăruș care îți ciugulea cartofii prăjiți. Probabil te-ai bălăcit în bălțile dintre stânci, împreună cu mama ta, în timp ce tatăl tău a găsit scoica aia ciudată. Mai ții minte? Și pun pariu că, atunci când v-ați urcat în mașină ca să plecați acasă, tu te-ai uitat în sus, la cuvintele scrise cu litere făcute din neoane, deasupra cheiului — CHEERIE-on-SEA —, gata să uiți tot ce făcuseși în ziua respectivă, la mare.

Așa e acest loc.

Vara.

Dar trebuie să încerci să vii aici când se pornesc primele furtuni de iarnă, când literele C și H zboară de pe chei, așa cum se întâmplă în fiecare an în

noiembrie. Când ceața de pe mare umple străzile asemenea unor tentacule fantomatice și uriașe, iar apa sărată se izbește de ferestrele Hotelului Grand Nautilus. Puțini oameni vin la Eerie-on-Sea în acea perioadă. Chiar și localnicii stau departe de plajă când se lasă întunericul și vântul șuieră în jurul Stâncilor Maw și al navei de luptă Leviathan, un loc în care unii spun, chiar și azi, că l-au văzut pe malamander furișându-se.

Dar probabil tu nu crezi că malamanderul există. Poate crezi că un om-pește nu are cum să fie real. Ai tot dreptul. Vezi-ți de înghețată și de șezlonguri. Ori-cum, probabil că povestea asta nu este pentru tine. De fapt, fă-ți un bine și oprește-te chiar acum din citit. Închide cartea și bag-o într-o cutie veche, de tablă. Leagă cutia cu un lanț greu și arunc-o de pe ponton. Uită că ai auzit vreodată de Eerie-on-Sea. Întoarce-te la viața ta normală — devino adult, căsătorește-te, fă-ți o familie. Și când copiii tăi vor crește, du-i și pe ei o zi la mare. Vara, evident. Plimbă-te pe plajă și găsește și tu o scoică ciudată. Apleacă-te și ia-o. Și descoperă că e prinsă de ceva...

De o cutie veche, de metal.

Balamaua s-a rupt, iar lanțul a dispărut. Oare marea a făcut asta? Deschizi cutia și descoperi...

... că este goală.

Lipitori și plante, și încă ceva. Ceva care seamănă a... *mâzgă*?

Auzi un sunet în spatele tău — un zgomot ca de pași —, care se apropie. Ca niște pași lipicioși, alunecoși, *care se apropie*.

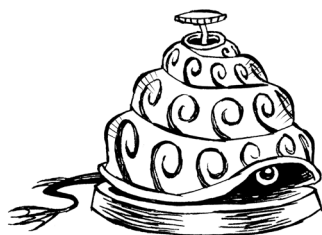
Te întorci.

Ce vezi?

Chiar așa?

Ei bine, poate că, la urma urmei, povestea asta *este* pentru tine.

HOTELUL GRAND NAUTILUS

APROPO, NUMELE MEU ESTE HERBERT LEMON. Dar majoritatea oamenilor îmi spun Herbie. Eu răspund de obiectele pierdute la Hotel Grand Nautilus, după cum vedeți pe șapca mea. Cineva mi-a spus la un moment dat că majoritatea hotelurilor nu au o persoană responsabilă de așa ceva, dar eu nu cred că se poate. Ce fac aceste hoteluri cu toate obiectele pierdute? Și cum fac oamenii care le-au pierdut să și le recupereze?

Presupun că sunt cam tânăr pentru un post atât de important, dar l-am primit chiar de la Lady Kraken — proprietara hotelului. Nici măcar domnul Mollusc¹, directorul hotelului, nu poate comenta pe tema asta. Sigur că i-ar plăcea — detestă orice există

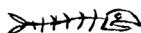
1. Moluscă (engl.).

în hotel și nu produce bani. Dacă ar fi fost după el, ar fi desființat Biroul de Obiecte Pierdute a doua zi după ce a fost numit și mi-ar fi închis birouașul din holul de la intrare. Și, dacă s-ar fi întâmplat asta, nu aș fi întâlnit-o niciodată pe fată.

Pe fata pe care am găsit-o bătând în geam.

Pe fata care a spus:

— Ascunde-mă!

O măsur din cap până-n picioare. Mă rog, mai degrabă de la mijloc până la cap, căci s-a agățat în clanța de la fereastră, iar ferestrele de la subsol sunt aproape de tavan. Dacă e un hoț, atunci nu prea se pricepe.

— Te rog!

O ajutor să iasă, deși asta înseamnă că aproape mă strivește când cade înăuntru. Ninge, așa că prin fereastră intră și o grămadă de zăpadă.

Ne ridicăm în picioare și acum sunt față în față cu ea. O fată cu un pulover jerpelit și cu o căciulă cu moț, din lână, trasă peste o claie de păr creț. Pare că vrea să spună ceva, dar se oprește când aude zgomot de voci venind de la nivelul superior. Zgomotul se apropie. Fata face ochii mari, speriată.

— Intră aici! șoptesc eu și o trag într-un cufăr de călătorie uriaș, care stă de zeci de ani la Biroul de Obiecte Pierdute, fără să întrebe nimeni de el.

Înainte să mai scoată o vorbă, o bag înăuntru și închid capacul.

Glasurile sunt acum în dreptul biroului meu — timbrul plângăcios, lingușitor al vocii domnului Mollusc, care încearcă să discute cu o persoană dificilă. Apuc câteva genți, umbrele și alte mărunțișuri pierdute și le arunc pe cufăr, sperând să aibă aerul că sunt acolo de ani de zile. Atunci, soneria de pe ghișeul meu, cea la care sună oame-nii când au nevoie de atenția mea, începe să țâr-țâr-țârâie ca nebuna. Îmi aranjez șapca, fug în sus pe scări până la birouaș și îmi iau fața de *cu-ce-vă-pot-fi-de-folos?*, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit.

Primul pe care îl văd este domnul Mollusc, care încearcă să își netezească părul peste zona cu chelie.

— Sunt convins că e o neînțelegere, se bâlbâie el, uitându-se către cineva. Dacă mi-ați permite să fac câteva verificări...

Acel cineva cu care vorbește arată cum nu am mai văzut pe nimeni, niciodată. Este un bărbat îmbrăcat într-un costum de marinar, lung și negru, șiroind de apă. Stă aplecat peste birou, ca un monolit curbat, cu fața ca o stâncă întunecată și cu ochii ascunși în spatele borului unei șepci uzate, de căpitan. Cu un deget rigid împinge în butonul soneriei de parcă l-ar înjunghia. Se oprește când apar eu și se apleacă și mai mult, învăluindu-mă în umbră.

— Unde...? zice el, cu o voce care sună ca două bucăți ude de granit frecate între ele. Fata. Unde?

— Hm, spun eu, dregându-mi vocea și luând tonul special pe care vrea domnul Mollusc să îl folosesc cu oaspeții. La cine vă referiți, domnule?

Gura bărbatului, care, nici mai mult, nici mai puțin, are aspectul unui „V“ mare întors, în barba galbenă ca oasele, din care picură apa, se deschide cu un sâ-sâit. Observ că are alge în barbă și în jurul nasturilor de alamă, care și-au pierdut strălucirea. Are un miros care prevestește ceva rău.

— UNDE?

Înghit în sec. Păi, asta e, ce să fac acum? Sunt un simplu angajat care se ocupă de obiectele pierdute. Nu am învățat ce trebuie să fac în astfel de situații.

— Dragul meu domn, toarce vocea domnului Mollusc, sunt convins că putem rezolva problema. Ce anume ați pierdut?

Bărbatul se smulge de la biroul meu și se îndreaptă, privindu-l de sus pe domnul Mollusc. Își scoate din haină mâna dreaptă, care fusese ascunsă până acum. Domnul Mollusc face un pas înapoi, îngrozit când vede că, în locul mâinii, bărbatul are o cange mare de fier, care se termină cu un piron strălucitor.

— Fata! spune bărbatul.

De un lucru sunt sigur în ceea ce-l privește pe bătrânul Mollusc: știe în ce lupte merită să se bage. În acest caz, cum nu are nicio șansă să îl înfrângă pe uriașul nepoftit, se hotărăște să se dea de partea lui. Se întoarce spre mine.

— Herbert Lemon! Ai o fată ascunsă acolo, jos?

Acum sunt *amândoi* aplecați peste mine și mă privesc fix.

Scutur din cap. Fața mea de *cu-ce-vă-pot-fi-de-folos?* se topește, așa că încerc un zâmbet inocent.

— Nu, reușesc eu să spun cu o voce pițigăiată. Nu se ascunde nicio față acolo jos. Absolut niciuna.

Și în acest moment se aude o bufnitură surdă din subsol, din spatele meu. Ca și cum cineva care se ascunde într-un cufăr de călătorie încearcă să stea mai confortabil.

Opa!

Marinarul cu barbă deschide gura și scoate un mormăit triumfător, iar ochii negri îi strălucesc sub șapcă. Trânțește de perete ușa micuțului birou și trece pe lângă mine, lipindu-mă de perete. Se strecoară pe treptele care duc jos, la subsol, umplând tunelul și încovoidându-se sub tavanul jos.

Fug după el. A, să știți că nu fac asta pentru că sunt viteaz, ci pentru că nu știu ce altceva să fac.

Marinarul stă în mijlocul camerei, umplând spațiul. Îl văd cum se uită la urmele de zăpadă topită de sub fe-reastra deschisă a pivniței. Îl văd cum întoarce capul, în direcția urmelor de pași uzi, direct către cufăr. Gențile și umbrelele pe care le aruncasem pe capac au căzut. E ca și cum pe cufăr ar fi un indicator uriaș, pe care scrie „IU-HUUU! E AICI, ÎNĂUNTRU!”

Domnul Mollusc, coborând în fugă ca să nu rateze ceva, vede toate acestea și se învinețește de furie.

— Herbert Lemon! Ar trebui să...

Doar că nu mai aflu ce ar trebui el să facă, din cauza marinarului-cu-piron-în-loc-de-mână, care ridică

pironul și apoi îl înfige, cu o bufnitură îngrozitoare, în capacul cufărului. Apoi îl scoate și îl înfige iar, și iar. Capacul cufărului se crapă și se face bucăți după fiecare lovitură, aruncând de jur împrejur o ploaie de așchii. Bărbatul trage cu mâna sănătoasă ce a mai rămas din el, ca să scoată la iveală...

...nimic!

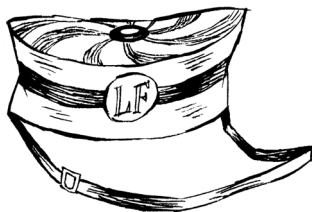
Mă rog, nu chiar nimic. Printre resturi, se vede un păianjen foarte surprins. Și o căciulă de lână, cu moț. Văd cum păianjenul se îndepărtează rapid și îmi doresc să pot pleca și eu cu el. Acum nu mai putem să ne uităm decât la căciulă. În mod clar, e căciula viu colorată pe care o purta fata. Dar nici urmă de fată.

Cu o mișcare înceată, bine calculată, Bărbatul-Cange ia căciula cu vârful pironului. Se întoarce și mi-o arată, cu fața neagră de furie. Reușesc să găsesc curajul de a nu țipa în timp ce întind mâna și iau încetișor căciula.

— Un obiect pierdut, spun eu. Ăă, a ajuns la mine azi-dimineață. N-n-n-nu am avut timp să îi pun etichetă. Cam așa.

Urmează un moment de tăcere. Apoi Bărbatul-Cange răcnește — un răcnet de furie imens, fără vorbe. Începe să cotrobăie prin subsol, aruncându-și dintr-o parte într-alta brațele uriașe. Cad înapoi pe scări în timp ce prin aer zboară genți, haine, pălării, diverse chestii ce probabil zac aici, netulburate, de o veșnicie, aruncate acum de bărbatul care înnebunește căutând fata. Dar nu găsește pe nimeni.

Fata a dispărut.

VIOLET PARMA

A MAI TRECUT CEVA TIMP, iar Bărbatul-Cange a plecat. A plecat și domnul Mollusc, dar nu înainte de a spune:

— Stai să vezi ce o să spună Lady Kraken când o să audă de asta!

Iau de pe podea un rest din ceva. E o bucată din cufăr. O să-mi fie dor de vechitura aia — era aici dintotdeauna. Probabil că nu ar mai fi venit nimeni după el, dar mie nu-mi place deloc să știu că lucrurile sunt pierdute pentru totdeauna.

— Hei! spun cât îndrăznesc de tare, uitându-mă de jur împrejur. Ești aici?

Tăcere.

Îmi fac loc și ajung la fereastră. Ar trebui să o închid — s-a făcut îngrozitor de frig aici —, dar decid să o las întredeschisă. Zăpada de afară s-a transformat

într-o burniță apăsătoare, care mătură geamul cu mișcări verticale. Ca niște fantome.

Chiar a plecat și nu o poate învinovați nimeni pentru asta. Dar pun căciula pe marginea ferestrei, la vedere, în caz că se întoarce.

Încep să fac ordine, dar mă deprimă să văd biețele obiecte pierdute aruncate în toate colțurile, așa că, după o vreme, mă scufund supărat într-un fotoliu. Oricum, e prea târziu să fac curat cum trebuie. Mă uit prin ușița sobiței mele și văd cum primul buștean arde cu flăcări puternice. Partea bună ca angajat aici, la Biroul de Obiecte Pierdute, este că am propria sobă și primesc zilnic câțiva bușteni. Evident, domnul Mollusc urăște acest aranjament, dar trebuie să îl accepte, căci așa era când a preluat Lady Kraken hotelul și bănuiesc că așa va fi mereu. Ea zice că trebuie să fie cald aici, pentru ca obiectele să fie gata oricând să fie preluate, în aceeași stare ca atunci când au fost găsite. Și asta înseamnă că îmi e bine iarna aici, la subsol, și că focul care se vede prin geam este vesel și relaxant și...

— O să dormi acolo toată noaptea? spune o voce, iar eu sar în picioare.

Fata stă în spatele sobiței, cu căciula în mâini. Ridică o sprânceană. Probabil arăt ridicol încercând să îmi așez șapca — mi s-a prins elasticul după ureche.

— De când stai acolo? spun eu, observând că fe-reastră pivniței este acum complet închisă.